

**ODVJETNIK
Igor Buturac**

Budmanijeva 5, 10000 Zagreb
JMBG: 0502970330025
OIB: 19239551865

R-2

Naručitelj: Stečajna masa iza NOVAKI d.o.o. – u stečaju, Preradovićeve 25,
Zagreb, OIB: 01587846422

Temeljem: Punomoći

Predmet: P-2445/2017, PŽ-5476/2018, T.S. Zagreb, VTS, c/a PORTUN FERRUM
d.o.o.

Datum izdavanja: 10.10.2022.g., u 13,27 h

Datum dospijeca: 18.10.2022.g.

Operater: Igor Buturac, odvjetnik

Način plaćanja: Transakcijski račun

FAKTURA br. 61/1/1

Zastupanje u predmetu P-2445/2017, PŽ-5476/2018, T.S. Zagreb, Visoki trgovački
sud RH, sukladno OT-u:

- Sastav tužbe
- podnesak od 29.svibnja 2013.g.
- podnesak od 20.travnja 2018.g.
- ročište 26.veljače 2018.g.
- ročište 5.travnja 2018.g.
- ročište 24.svibnja 2018.g.
- ročište 16.srpnja 2013.g.

**specificirano u pravomoćnoj presudi Visokog trgovačkog suda Republike
Hrvatske, PŽ-5476/2018 od 6. svibnja 2020.g.**

PDV 25%

74.812,00 kn
18.703,00 kn

UKUPNO kn:

93.515,00 kn

Slovima: devedesettritisuće petstope tnaestkunainulalipa

UKUPNO EUR: (1 eur/7,53450kn)

12.411,57 eur

Uplatiti na žiro račun kod Zagrebačke banke, d.d., Zagreb: IBAN 932360000
1101205067

pl. 13.10.22.

Igor Buturac/odvjetnik
ZAGREB
BUDMANIJEVA 5

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 91 PŽ-5476/2018-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca dr. sc. Jelene Čuveljak, predsjednika vijeća, Branke Šabarić Zovko, suca izvjestitelja i Davora Pustijanica, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Stečajne mase NOVAKI d.o.o. u stečaju, OIB 23970655164, Sesvete, Kraljevački Novaki, Novačica 1, kojeg zastupa punomoćnik Igor Buturac, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika PORTUN FERRUM d.o.o., OIB 57719654106, Zagreb, Samoborska 257, kojeg zastupa punomoćnik Antonio Volarević, odvjetnik u Zagrebu, uz sudjelovanje umješaka na strani tuženika MARIJANE MARKUŠ, OIB 39042557633, Zagreb, Kalea 9, BRANKE BUNIĆ, OIB 37690343645, Lučko, Starča 5 i MARIJE MARKUŠ, OIB 39042557633, Zagreb, Kalea 9, koje zastupaju punomoćnici, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Jelavić & Partneri j.t.d. u Zagrebu, radi pobijanja pravnih radnji, stečajnog dužnika, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2445/2017-12 od 15. lipnja 2018., u sjednici vijeća održanoj 6. svibnja 2020.

presudio je

I. Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2445/2017-12 od 15. lipnja 2018. u točki III. njene izreke te u točki VI. njene izreke u dijelu kojim je odbijen kao neosnovan tužiteljev zahtjev za isplatu zateznih kamata na iznos od 681.820,33 kn od 14. listopada 2011. do 29. studenog 2011.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2445/2017-12 od 15. lipnja 2018. u točkama I., II., IV., V., VI., VII., VIII. i X. njene izreke i sudi:

1. Utvrđuje se da je bez pravnog učinka prema stečajnoj masi Ugovor o kupoprodaji D-10/11 sklopljen 14. listopada 2011. između Novaki d.o.o. Sesvete, Kraljevački Novaki, Novačica 1 kao prodavatelja i tuženika kao kupca na kojem je ovjeren potpis prodavatelja od strane Javnog bilježnika Ignaca Vugera, pod poslovnim brojem OV-11036/2011.

2. Utvrđuje se da je bez pravnog učinka prema stečajnoj masi Ugovor o kupoprodaji D-11/11 sklopljen 14. listopada 2011. između Novaki d.o.o. Sesvete, Kraljevački Novaki, Novačica 1 kao prodavatelja i tuženika kao kupca na kojem je ovjeren potpis prodavatelja od strane Javnog bilježnika Ignaca Vugera, pod poslovnim brojem OV-11039/2011.

3. Nalaže se tuženiku vratiti u stečajnu masu svu imovinsku korist stečenu na temelju pravnih poslova iz točke II.1. i II.2. izreke ove presude.

4. Nalaže se zemljišnoknjižnom odjelu Općinskog suda u Sesvetama izvršiti brisanje upisa vlasništva tuženika i uspostavu ranijeg zemljišno knjižnog stanja nad 1635/10000 dijela z.k. čestice br. 1032/57 k.o. Sesvete-ulica Krsta Hegedušića, površine 640 m², dvorište ulica krste Hegedušića površine 446 m², stambena zgrada kbr. 34j ulica Krste Hegedušića površine 194 m², povezo s vlasništvom posebnog dijela nekretnine-poduložak 1 - trosobni stan u prizemlju oznake Stan 1, koji se sastoji od dnevnog boravka s blagovaonom, dvije sobe, kuhinje, kupaonice i hodnika, površine 65,91 m², s balkonom 1 površine 4,66 m² i balkonom 2 površine 6,10 m² te kojemu pripada spremište označen SP1 u podrumu, površine 30,6 m² i parkirno mjesto oznake PM8 ispod građevine, površine 14,40 m² te uspostavu ranije zemljišnoknjižnog stanja u z.k.ul. br. 9207.

5. Nalaže se tuženiku platiti tužitelju iznos od 681.820,33 kn (šestoosamdesetjednatisućuosamstodvadeset kuna i tridesettri lipe) sa zateznim kamatama od 30. studenog 2011. do 31. srpnja 2015. po stopi od 12% godišnje, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2015. po stopi od 8,14% godišnje, od 1. siječnja 2016. do 30. lipnja 2016. po stopi od 8,05% godišnje, od 1. srpnja 2016. do 31. prosinca 2016. po stopi od 7,88% godišnje, od 1. siječnja 2017. do 30. lipnja 2017. po stopi od 7,68% godišnje, od 1. srpnja 2017. do 31. prosinca 2017. po stopi od 7,41% godišnje, od 1. siječnja 2018. do 30. lipnja 2018. po stopi od 7,09% godišnje, od 1. srpnja 2018. do 31. prosinca 2018. isplate po stopi od 6,82% godišnje, a od 1. siječnja 2019. do 30. lipnja 2019. po stopi od 6,54% godišnje, od 1. srpnja 2019. do 31. prosinca 2019. po stopi od 6,30% godišnje, a od 1. siječnja 2020. do isplate po stopi od 6,11% godišnje, u roku od osam dana.

6. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 93.515,00 kn (devedesettritisućepetstopetnaest kuna), u roku od osam dana.

r i j e š i o j e

Odbacuje se kao nedopuštena tužiteljeva žalba protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2445/2017-12 od 15. lipnja 2018. u točkama IX. i XI. njene izreke.

Obrazloženje

Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2445/2017-12 od 15. lipnja 2018. odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev radi utvrđenja da je bez pravnog učinka prema stečajnoj masi Ugovor o kupoprodaji D-10/11 sklopljen 14. listopada 2011. između tužitelja kao prodavatelja i tuženika kao kupca, na kojem je ovjeren potpis prodavatelja od strane Javnog bilježnika Ignaca Vugnera pod poslovnim brojem OV-11036/2011 (točka I. izreke). Točkom II. izreke odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev radi utvrđenja da je bez pravnog učinka prema stečajnoj masi Ugovor o kupoprodaji D-11/11 sklopljen 14. listopada 2011. između tužitelja kao prodavatelja i tuženika kao kupca na kojem je ovjeren potpis prodavatelja od strane Javnog bilježnika Ignaca Vugnera pod poslovnim brojem OV-11039/2001. Točkom III. izreke odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev radi utvrđenja da je bez pravnog učinka prema stečajnoj masi pravni posao prijeboja izvršen između stranaka

30. studenog 2011. za iznos od 681.820,33 kn. Točkom IV. izreke odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev za povrat u stečajnu masu svih imovinskih koristi stečenih temeljem pobijanih pravnih poslova. Točkom V. izreke odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev za određivanje zemljišnoknjižnom odjelu Općinskog suda u Sesvetama brisanja upisa prava vlasništva u korist tuženika i uspostave ranijeg zemljišnoknjižnog stanja u z.k.ul. 9207 nad 1635/10000 dijela z.k.č.1032/57 k.o. Sesvete, opisa Ulica Krste Hegedušića površine 640 m², dvorište Ulica Krste Hegedušića površine 446 m², stambena zgrada kbr. 34 J, Ulica Krste Hegedušića površine 1954 m² povezano s vlasništvom posebnog dijela nekretnine, upisanog u podulošku 1, opisa trosobni stan u prizemlju oznake Stan 1, koji se sastoji od dnevnog boravka s blagovaonom, dvije sobe, kuhinje, kupaonice i hodnika, površine 65,91 m², s balkonom 1 površine 4,66 m² i balkonom 2 površine 6,10 m², kojemu pripada spremište SP1 u podrumu površine 30,6 m² i parkirno mjesto oznake PM8 ispod građevine površine 14,40 m². Točkom VI. izreke odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 681.820,33 kn sa zateznim kamatama od 14. listopada 2011. do isplate. Točkom VII. izreke odbijen je u cijelosti kao neosnovan tužiteljev zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka. Točkom VIII. izreke naloženo je tužitelju naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 179.021,87 kn. Točkom IX. izreke odbijen je kao neosnovan tuženikov zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka u daljnjem iznosu od 158.565,63 kn. Točkom X. izreke naloženo je tužitelju naknaditi umješačima Marijani Markuš, Branki Bunić i Mariji Markuš troškove parničnog postupka u iznosu od 148.635,23 kn. Točkom XI. izreke odbijen je kao neosnovan zahtjev umješača za naknadu troškova parničnog postupka u daljnjem iznosu od 74.974,72 kn.

Protiv navedene presude žalbu je podnio tužitelj pobijajući je u cijelosti zbog svih žalbenih razloga. Predlaže da ovaj žalbeni sud preinači presudu na način da prihvati tužbeni zahtjev uz naknadu troškova postupka, podredno da je ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Tuženik je podnio odgovor na žalbu. Predlaže da ovaj žalbeni sud odbije žalbu kao neosnovanu i potvrdi presudu. Zahtijeva naknadu troškova sastava odgovora na žalbu u iznosu od 37.162,50 kn i sudske pristojbe u iznosu od 2.500,00 kn što ukupno iznosi 39.662,50 kn.

Žalba djelomično nije dopuštena, a djelomično je osnovana.

Tužitelj je podnio žalbu i protiv točke IX. izreke presude kojom je odbijen kao neosnovan tuženikov zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka u daljnjem iznosu od 158.565,63 kn i točke XI. izreke presude kojom je odbijen kao neosnovan zahtjev umješača za naknadu troškova parničnog postupka u daljnjem iznosu od 74.942,72 kn protiv kojih nema pravni interes za podnošenje žalbe. Stoga je žalbu valjalo djelomično odbaciti kao nedopuštenu primjenom odredbe članka 358. stavka 3. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/07, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP) kao što je odlučeno u izreci ovog rješenja.

Presuda u ostalom pobijanom dijelu ispitana je na temelju odredbe članka 365. stavaka 1. i 2. ZPP-a u granicama razloga navedenih u žalbi, te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz odredbe članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. te je utvrđeno da je djelomično pravilna i zakonita.

Iz obrazloženja pobijane presude i podataka u spisu proizlazi da je predmet spora pobijanje pravnih radnji stečajnog dužnika Ugovora o kupoprodaji za Stan 1, Ugovora o kupoprodaji za Stan 2 i kompenzacije kojom je tuženik podmirio kupoprodajnu cijenu za Stan 2 te povrat imovinskih koristi stečenih tim pravnim radnjama u odnosu na Stan 1, vraćanje istog u stečajnu masu na način da se izbriše u zemljišnim knjigama pravo vlasništva u korist tuženika i upiše u korist tužitelja, a u odnosu na Stan 2 plaćanje kupoprodajne cijene. Između stranaka je bilo sporno jesu li ostvarene pretpostavke za uspješno pobijanje pravnih radnji stečajnog dužnika.

Prvostupanjski sud je utvrdio da je tužba u ovom predmetu podnesena 18. srpnja 2012. pa je predmetni postupak pokrenut unutar dvogodišnjeg roka za podnošenje tužbe radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika propisanog odredbom članka 141. stavka 2. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 44/96, 161/98, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04, 82/06 i 116/10; dalje: SZ) računajući od trenutka otvaranja stečajnog postupka nad pravnim prednikom tužitelja 14. ožujka 2012. Nadalje je utvrdio da se Ugovor o kupoprodaji za Stan 1 i Ugovor o kupoprodaji za Stan 2 smatraju u smislu odredaba članka 138. stavaka 1. i 3. SZ-a poduzetim u trenutku kada je kupac/tuženik podnio prijedlog za uknjižbu ili predbilježbu prava vlasništva u zemljišnu knjigu, što je prema priloženim zemljišnoknjižnim izvacima 17. listopada 2011., dok su pravne radnje dvostrane i višestruke kompenzacije za koje tužitelj smatra da su bez pravnog učinka u dijelu u kojem se podmiruje kupoprodajna cijena za Stan 2 poduzete 30. studenog 2011., odnosno prije otvaranja stečajnog postupka nad tužiteljem 4. ožujka 2012. Uvidom u pregled imovine i obveza od 16. svibnja 2012. utvrdio je da procijenjena vrijednost tužiteljeve imovine iznosi 48.302,20 kn, a tražbine stečajnih vjerovnika iznose 2.908.228,66 kn pa obveze stečajnog dužnika znatno premašuju njegovu imovinu. Nadalje je utvrdio kako se pobijanim ugovorima o kupoprodaji stanova tužiteljeva imovina umanjila za vrijednost otuđene nekretnine (kupoprodajna cijena nije uplaćena na račun tužitelja, već je došlo do prijeboja tražbine za isplatu kupovnine s protutražbinom tuženika prema tužitelju) uspješnim pobijanjem tih ugovora povećala bi se stečajna masa tužitelja za vrijednost prodanih nekretnina pa bi se ostvarilo potpunije namirenje stečajnih vjerovnika zbog čega su ispunjene sve opće pretpostavke za pobijanje predmetnih pravnih radnji iz odredbe članka 127. SZ-a. Prvostupanjski sud je nadalje utvrdio da su ugovori o kupoprodaji stanova sklopljeni 17. listopada 2011., a prijedlog za otvaranje stečajnog postupka nad tužiteljem podnesen 4. siječnja 2012. zbog čega su te pravne radnje poduzete u posljednja tri mjeseca prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka. Uvidom u izvješće o solventnosti tužitelja na dan 21. veljače 2012. utvrdio je da je tužiteljev račun bio u neprekidnoj blokadi 700 dana i da ona iznosi 1.342.223,69 kn koliko su iznosili evidentirani nalozi za plaćanje za koje nije bilo pokrića zbog čega je u neprekidnoj blokadi bio u razdoblju preko dvije godine, pa i u vrijeme poduzimanja predmetnih pravnih radnji zbog čega je sukladno odredbi članka 4. stavka 4. SZ-a bio nesposoban za plaćanje. Prvostupanjski sud je nadalje utvrdio da iz iskaza saslušanih svjedoka i predugovora o kupoprodaji proizlazi da je ugovoreno da će se kupoprodajna cijena platiti kompenzacijom, pa je prije sklapanja ugovora, odnosno već od početka isporuke građevinskog materijala predniku tužitelja dogovoreno da će se cijena za građevinski materijal platiti tuženiku kompenzacijom tražbine po osnovi kupoprodajne cijene za stanove pa je prvostupanjski sud zaključio da je sklapanjem ugovora tuženik dobio namirenje u skladu sa sadržajem njegovog prava zbog čega se radi o kongruentnom namirenju u smislu odredbe članka 128. SZ-a. Međutim, zaključio je da nije ispunjena zadnja pretpostavka za pobijanje pravnih radnji jer tuženik nije znao za nesposobnost prednika tužitelja za plaćanje. To iz razloga jer iz iskaza svjedoka proizlazi da

ni zastupnik po zakonu tuženika Vlatko Vranjek, koji je potpisao ugovore u ime tuženika, ikada izravno komunicirao s predstavnicima tužitelja niti je vezano za financijsko stanje prednika tužitelja komunicirao s Mladenom Stojanovićem koji je jedini mogao imati saznanja s obzirom da je bio direktor društva Željeznar d.o.o. u vrijeme kada je isto htjelo pokrenuti ovrhu na nekretninama prednika tužitelja, a niti bi kroz komunikaciju s njime mogao saznati takvu informaciju jer to nije znao ni taj svjedok, a niti je u vrijeme poduzimanja pravnih radnji bio poslovno prisutan, a niti je te informacije mogao saznati komunikacijom s Dragicom Jakšić tadašnjom zastupnicom po zakonu prednika tužitelja jer ni ona sama nije bila u to upućena. Također prvostupanjski sud je utvrdio da s obzirom na to da je plaćanje tražbine tuženika prema predniku tužitelja kompenzacijom bilo dogovoreno znatno prije sklapanja pobijanih ugovora ni navedeni obračunski način plaćanja nije upućivao na to da je prednik tužitelja bio nesposoban za plaćanje. Stoga je prvostupanjski sud odbio kao neosnovan tužiteljev zahtjev da se utvrdi da su ti ugovori bez pravnog učinka prema stečajnoj masi tužitelja, kao i plaćanje kupoprodajne cijene kompenzacijom ugovorena odredbom članka 6. Ugovora jer provedba te kompenzacije sama za sebe ne može predstavljati pobjunu pravnu radnju u smislu odredaba Stečajnog zakona. Kako su pobijane pravne radnje valjane i proizvode i dalje sve pravne učinke prvostupanjski sud je ocijenio neosnovanim i tužbeni zahtjev za povrat imovinskih koristi stečenih na temelju tih pravnih radnji, odnosno za brisanje upisa prava vlasništva upisanog u korist tuženika na temelju ugovora.

Tužitelj u žalbi u bitnom navodi da je počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a jer presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati. Navodi da je prvostupanjski sud propustio ocijeniti činjenice da je svjedok Mladen Stojanović član društva tuženika, da je do 19. rujna 2006. bio i direktor tuženika, a do 25. siječnja 2011. i direktor društva Željeznar d.o.o., a da je Anka Stojanović, njegova majka i dalje član tog društva, a koje je 5. siječnja 2010. predalo prijedlog za upis zabilježbe ovrhe na predmetnim nekretninama koja je brisana 16. kolovoza 2010. Nadalje navodi da je propustio utvrditi da je na navedenoj nekretnini izvršena zabilježba ovrhe utvrđenjem vrijednosti, prodajom i namirenjem ovrhovoditelja iz iznosa dobivenog prodajom, da je društvo Željeznar d.o.o. 23. srpnja 2010. zaključilo sporazum o zasnivanju založnog prava za osiguranje iznosa od 4.500.000,00 kn, a koje se brisalo nakon zaključenog kupoprodajnog ugovora između ovdje parničnih stranaka te da su osim predmetna dva stana svi ostali dijelovi te zgrade preneseni 13. listopada 2011. sa tužitelja na društvo Željeznar d.o.o. i potom prodani trećim sobama. Ističe da su se sve navedene transakcije odvijale u periodu dok je Mladen Stojanović bio član društva i bivši direktor tuženika i do 25. siječnja 2011. direktor društva Željeznar d.o.o. čiji je još uvijek član njegova majka. Nadalje navodi da je tužitelj bio u neprekidnoj blokadi od početka ožujka 2010. pa do otvaranja stečaja te da iz analitičke kartice dobavljača proizlazi da je tužitelj kompletno plaćanje tijekom 2010. vršio isključivo kompenzacijama, cesijama i drugim obračunskim plaćanjima u odnosu s tuženikom i da je tuženik tužitelju fakturirao povrh građevinskih materijala i opreme i održavanje auta, gorivo, popravak auta, balansiranje guma, stropne ljestve. Nadalje navodi da iz iskaza Dragice Jakšić kojeg prvostupanjski sud ne analizira proizlazi da je navela da ta osoba koja joj je pristupila kako bi potpisala ugovore o kupoprodaji stanova s tuženikom, što je ona uvjetovala time da tuženik otplati kredit kojeg su ona i njen suprug digli kako bi izgradili zgradu u Sesvetama, a koji je bio osiguran hipotekom na njihovoj obiteljskoj kući i preostalo je još za otplatiti 18.000,00 EUR što je Petar Zorčić riješio s obzirom na to da je kredit otplaćen i hipoteka brisana pa je ona pristala potpisati predmetne ugovore. Navodi i da je ona izjavila i da je Petar Zorčić dolazio kod nje kao predstavnik društva tuženika, ali joj se čini da su tuženik i društvo

Željeznar d.o.o. poslovno povezani. Ističe da iz iskaza Marka Majandžića, člana društva i direktora tuženika (iako on tvrdi da nije bio nikada direktor tuženika) navodi da ne zna je li ugovorena kompenzacija bez obzira na davanje stanova oštećenima u tragediji ili je do nje došlo upravo iz razloga što je tuženik želio te stanove dati oštećenima, dok direktor tuženika Vlatko Vanjek ne zna koja je bila namjera prilikom sklapanja predugovora, ali zna da je u trenutku sklapanja ugovora namjera bila obešteti obitelj radnika, te je direktor tuženika naveo da je direktor tužitelja u to vrijeme Petar Zorčić na temelju ugovora o djelu kao suradnik tuženika vodio sve pregovore s tužiteljem, kao i da ne može objasniti zašto je nagodba s umješačima sklopljena tek 2014. kada su navodno stanove za umješače kupili predugovorom 2010., a glavnim ugovorom 2011. te nije potpisao ni međusobnu niti višestruku kompenzaciju. Navodi i da iz Ugovora proizlazi kako sadrže datum 13. listopada 2011. s ovjerom 14. listopada 2011. s konstatacijom u članku 6. da prodavatelj potpisom ovog ugovora potvrđuje da je kupoprodajna cijena u cijelosti isplaćena kompenzacijom dok kompenzacija sadrži datum 30. studenog 2011. Smatra da navedene dokaze i činjenice prvostupanjski sud nije cijenio na način da ih je stavio u korelaciju s drugom dokazima. Ukazuje da je sve te iznesene činjenice sud trebao ocjenjivati u pogledu spoznaje tuženika iz kojih je znao ili nužno morao znati da postoji nesposobnost za plaćanje. Ističe da nije uobičajeno niti je ikada bilo uobičajeno da se poslovi u građevinarstvu plaćaju isključivo i jedino kompenzacijom jer se u to doba kao i uvijek dio poslova ugovarao kompenzacijom, a dio plaćanjem, dok se u pogledu poslovnog odnosa stranaka sve od 2010. od dana blokade plaća isključio i jedino obračunskim plaćanjima (kompenzacijama, cesijama). Navodi i da je tuženik za tužitelja plaćao i gorivo, popravljivanje automobila, balansiranje guma, održavanje auta, dok se ta plaćanja ne vide u 2009. kada tužitelj nije bio u blokadi. Smatra da je iz navedenog razvidno da je tuženik ili znao ili morao znati da postoji nesposobnost za plaćanje tužitelja. Ističe i da su razlozi u obrazloženju nejasni i proturječni sa ispravama i iskazima u spisu. Ukazuje i da je prvostupanjski sud odbio izvesti dokaze i to pribaviti spis Općinskog građanskog radnog suda u Zagrebu poslovni broj Pr-4023/12 na okolnost utvrđenja kako je nagodba sklopljena tek 2014. godine i pod kojim okolnostima te pribaviti isprave iz zemljišnoknjižnog predmeta Općinskog suda u Sesvetama poslovni broj Z-41/10 na okolnost pokretanja ovrhe i traženja naplate novčanih sredstava. Odluku o troškovima parničnog postupka pobija jer je vrijednost predmeta spora previsoko određena. Ističe da je prvostupanjski sud na temelju prigovora tuženika utvrđivao vrijednost predmeta spora te je tako pojedine točke tužbenog zahtjeva zbrajao, čak i one koji se ne odnose na novčanu svotu čime je pogrešno primjenom odredbe članka 40. stavka 2. ZPP-a došlo do multicipliranja vrijednosti spora iako se radi o nenovčanim tražbinama koje su imale naznačenu vrijednost predmeta spora od strane tužitelja.

Tuženik u odgovoru na žalbu u bitnom navodi da je prvostupanjski sud pravilno zaključio da zakonom propisane pretpostavke za pobijanje kongruentnih pravnih radnji stečajnog dužnika u konkretnom slučaju nisu ispunjene. Prvostupanjski sud je zaključio na temelju rezultata dokaznog postupka da tuženik u vrijeme sklapanja predmetnih ugovora o kupoprodaji nije znao da je tužitelj nesposoban za plaćanje, a koja spoznajna sastavnica je jedna od dviju pretpostavki koje moraju biti ispunjene da bi se poduzete radnje stečajnog dužnika mogle pobijati. Ističe da je prvostupanjski sud činjenično stanje utvrdio na temelju stanja spisa pri čemu je iz obrazloženja presude jasno vidljivo kako je cijenio sve relevantne dokaze, jasno odvojio sporne od nespornih činjenica, iznio sadržaj izvedenih dokaza, prezentirao zaključke koje je izveo na temelju istih dokaza te utvrđeno činjenično stanje podveo pod odgovarajuće zakonske norme. Navodi da je prvostupanjski sud cijenio sve

činjenice i da u konkretnom slučaju nije relevantno „uobičajeno“ plaćanje poslova u građevinarstvu, već su prvenstveno relevantne odredbe ugovora kojima je ugovoreno plaćanje kupoprodajne cijene isključivo kompenzacijom te su ugovorne strane u završnoj odredbi jasni iskazale da prihvaćaju prava i obveze koje proizlaze iz ugovora. Ukazuje i sama okolnost da određeni subjekt plaća svoje dugovanje prema vjerovniku kompenzacijom, a ne gotovinskim plaćanjem ne znači niti mora značiti da je takav dužnik nesposoban za plaćanje, a budući da su se one uredno provodile tuženik nije imao apsolutno nikakav razlog za sumnju u tužiteljevu sposobnost za plaćanje. U odnosu na tužiteljeve žalbene navode da je prvostupanjski sud odbio izvesti dokaze uvid u spis Općinskog radnog suda u Zagrebu poslovni broj Pr-4023/12 i pribaviti isprave iz zemljišnoknjižnog predmeta Općinskog suda u Sesvetama poslovni broj Z-4110 navodi da sud nije dužan utvrđivati sve činjenice, već samo one koje su važne za donošenje odluke pa je sud jasno zapisniku od 24. svibnja 2018. obrazložio kako odbija sve predložene neizvedene dokaze kao nevažne radi utvrđivanja odlučnih činjenica.

Prema ocjeni ovog suda prvostupanjski sud je pravilno zaključio da su u konkretnom slučaju ispunjene opće pretpostavke za pobijanje predmetnih pravnih radnji iz odredbe članka 127. SZ-a, kao i da se radi o kongruentnom namirenju u smislu odredbe članka 128. SZ-a, o čemu je dao jasne i valjane razloge, koje prihvaća i ovaj žalbeni sud.

Međutim, prvostupanjski sud je pogrešno zaključio da nije ispunjena i zadnja pretpostavka za pobijanje predmetnih pravnih radnji stečajnog dužnika, a to je da je vjerovnik znao da je pravni prednik tužitelja kao dužnik bio nesposoban za plaćanje u vrijeme poduzimanja tih radnji.

Odredbom članka 128. stavka 3. SZ-a propisano je da će se smatrati da je vjerovnik znao na nesposobnost za plaćanje ako je znao ili morao znati za okolnosti iz kojih se nužno moralo zaključiti da postoji nesposobnost za plaćanje.

Prvostupanjski sud je pravilno utvrdio da iz podataka o solventnosti (obrazac SOL-2) na dan 21. veljače 2012. (str. 28. spisa) proizlazi da je račun društva Novaki d.o.o. koji je bio otvoren u Zagrebačkoj banci d.d. na dan 21. veljače 2012. bio u neprekidnoj blokadi 700 dana te da je ukupni iznos blokade 1.342.223,69 kn. Dakle, kako je i pravilno zaključio i prvostupanjski sud, pravni prednik tužitelja bio je u neprekidnoj blokadi preko dvije godine u trenutku poduzimanja pravnih radnji koje se pobijaju (ugovori o kupoprodaji), a koje se poduzete u smislu odredbe članka 138. stavaka 1. - 3. SZ-a kada su nastupili njeni pravni učinci, a to je u konkretnom slučaju podnošenje prijedloga za uknjižbu prava vlasništva 17. listopada 2011.

Međutim, pogrešno je sud zaključio da tuženik, uzimajući u obzir dugogodišnji poslovni odnos s pravnim prednikom tužitelja društvom Novaki d.o.o. nije morao znati za njegovu nesposobnost za plaćanje u trenutku poduzimanja predmetnih pravnih radnji koje se pobijaju ovom tužbom. Naime, između stranaka je nesporno da su bile u dugogodišnjem poslovnom odnosu i da je uobičajen način plaćanja bila upravo kompenzacija njihovih međusobnih tražbina. Stoga je tuženik, postupajući s pažnjom dobrog gospodarstvenika odnosno stručnjaka (članak 10. Zakona o obveznim odnosima – „Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08 i 125/11; dalje: ZOO), imajući u vidu svoju dugogodišnju poslovnu suradnju s tužiteljem i uobičajeni način plaćanja-kompenzaciju. prilikom poduzimanja predmetnih

pravnih radnji-sklapanja ugovora o kupoprodaji nekretnina veće vrijednosti (Stan 1 iznosi 794.532,93 kn i Stan 2 iznosi 681.820,33 kn) trebao ispitati bonitet pravnog prednika tužitelja, odnosno činjenicu blokade računa. Posebno se ističe da s obzirom da je u trenutku poduzimanja predmetnih pravnih radnji pravni prednik tužitelja bio u neprekidnoj blokadi gotovo dvije godine, a u koje vrijeme su stranke bile u konstantnim poslovnim odnosima, tuženik je poslovno surađujući s tužiteljem morao znati za njegovu nesposobnost za plaćanje koja je trajala duže vrijeme prije poduzimanja predmetnih pravnih radnji. Činjenica što je pregovore oko sklapanja predmetnih ugovora o kupoprodaji vodio Petar Zorčić, kojeg je na to ovlastio tuženik, a ne zastupnik po zakonu tuženika, ne oslobađa tuženika njegove obveze da kao dobar gospodarstvenik provjerava financijsku sposobnost, odnosno poslovanje tužitelja kao društva s kojim posluje.

Stoga su prema ocjeni ovog suda ispunjene sve pretpostavke za pobijanje pravih radni stečajnog dužnika u smislu odredbe članaka 127. i 128. SZ-a zbog čega je primjenom odredbe članka 373. točke 2. ZPP-a valjalo djelomično preinačiti presudu na način da se utvrdi da su predmetne pravne radnje (ugovori o kupoprodaji nekretnina) bez pravnog učinka prema stečajnoj masi tužitelja, naložiti tuženiku da tužitelju vrati sve imovinske koristi stečene na temelju tih pravnih radnji na način da se naloži z.k. odjelu Općinskog suda u Sesvetama brisanje prava vlasništva na Stanu 1 u korist tuženika i uspostaviti ranije zemljišno knjižno stanje te mu vratiti i korist koju je stekao sklapanjem tih ugovora - iznos od 681.820,33 kn na ime plaćanja kupoprodajne cijene za Stan 2, koju tuženik nije platio na račun prednika tužitelja, već je došlo do prijeboja tražbine za isplatu kupovnine s protutražbinom tužitelja prema tuženiku na temelju izjave o prijeboju od 30. studenog 2011. Na taj iznos tužitelj ima pravo i na zatezne kamate od izvršenog prijeboja koji je prema analitičkim kartica izvršen 30. studenog 2011. Stopa zatezne kamate određuje se po stopi do 31. srpnja 2015. propisanom odredbom članka 29. stavka 2. ZOO-a, dok se za razdoblje od 1. kolovoza 2015. pa nadalje određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu (objavljene u „Narodnim novinama“ broj 85/05 1. kolovoza 2015.) za tri postotna poena, te iznosi 8,14% godišnje do 31. prosinca 2015., od 1. siječnja 2016. do 30. lipnja 2016. 8,05% godišnje („Narodne novine“ broj 140/15), od 1. srpnja 2016. do 31. prosinca 2017. 7,88% godišnje („Narodne novine“ broj 60/16), a od 1. siječnja 2017. do 30. lipnja 2017. 7,68% godišnje („Narodne novine“ broj 1/17), od 1. srpnja 2017. do 31. prosinca 2017. po stopi od 7,41% godišnje („Narodne novine“ broj 64/17), od 1. siječnja 2018. do 30. lipnja 2018. po stopi od 7,09% godišnje („Narodne novine“ broj 1/18), od 1. srpnja 2018. do 31. prosinca 2018. po stopi od 6,82% godišnje („Narodne novine“ broj 59/18), od 1. siječnja 2019. do 30. lipnja 2019. po stopi od 6,54% godišnje („Narodne novine“ broj 1/19), od 1. srpnja 2019. do 31. prosinca 2019. po stopi od 6,30% godišnje („Narodne novine“ broj 64/19) te od 1. siječnja 2020. do isplate po stopi od 6,11% godišnje („Narodne novine“ broj 1/20).

Pravilno je prvostupanjski sud zaključio da dio ugovorne odredbe kojom je ugovoren način plaćanja (pa bila to i kompenzacija) nije pravna radnja koja može biti predmet pobijanja sukladno odredbama SZ-a.

Naime, tužitelj predlaže utvrditi da je bez pravnog učinka prema stečajnoj masi prijeboj izvršen između stranaka 30. studenog 2011. U konkretnom slučaju ugovor o kupoprodaji nekretnina je pravna radnja koja može biti predmet pobijanja, dok dio ugovorne

odredbe tog ugovora o načinu plaćanja nije pravna radnja koja može biti predmet pobijanja sukladno odredbama SZ-a, kao niti prijeboj sam po sebi, bilo jednostrani ili sporazumni. Izjava o prijeboju ne predstavlja pravnu radnju koja bi se mogla pobijati u smislu odredaba članaka 127. - 144. SZ-a.

Stoga je primjenom odredbe članka 368. stavka 1. ZPP-a valjalo djelomično potvrditi presudu, a djelomično primjenom odredbe članka 373. točke 2. ZPP-a preinačiti, sve na način kako je to odlučeno u točkama I. i II. podtočke 1. - 5. izreke ove presude.

Budući da je djelomično preinačena odluka o glavnoj stvari, valjalo je preinačiti i odluku o troškovima postupka (članak 166. stavak 2. ZPP-a).

Iz podataka u spisu proizlazi da je tužitelj u tužbi naznačio vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.476.353,26 kn. Na ročištu za glavnu raspravu održanom 24. svibnja 2018., na kojem je između ostalog i zaključena glavna rasprava, tužitelj je naznačio vrijednost predmeta spora na način da je za svaki od postavljenih nenovčanih tužbenih zahtjeva naznačio vrijednost predmeta spora tako da je za tužbeni zahtjev pod točkom 1. naznačio vrijednost predmeta spora u iznosu od 794.532,93 kn, pod točkom 2. u iznosu od 681.820,33 kn, pod točkom 3. u iznosu od 10.000,00 kn, pod točkom 4. u iznosu od 10.000,00 kn, pod točkom 5. u iznosu od 794.532,93 kn i pod točkom 6. (koji je novčani tužbeni zahtjev) u iznosu od 681.820,33 kn. Tuženik se protivio tako naznačenoj vrijednosti predmeta spora nakon čega je prvostupanjski sud rješenjem donesenim na istom ročištu utvrdio vrijednost predmeta spora na način da vrijednost svakog postavljenog tužbenog zahtjeva od točaka 1. do 6. iznosi upravo onoliko kako je to postavio tužitelj.

Odredbom članka 40. stavka 3. ZPP-a propisano je da ako je u slučaju iz stavka 2. tog članka tužitelj vrijednost predmeta spora očito suviše visoko ili suviše nisko naznačio tako da se postavlja pitanje stvarne nadležnosti, sastava suda ili prava na izjavljivanje revizije, sud će najkasnije na pripremnom ročištu, a ako pripremno ročište nije održano, onda na glavnoj raspravi prije početka rasprave o glavnoj stvari, brzo i na prikladan način provjeriti točnost naznačene vrijednosti.

Odredbu citiranog članka treba tumačiti kao ovlaštenje suda da utvrđuje vrijednost predmeta spora, ali samo u određenoj fazi prvostupanjskog postupka. Ovo pravo prvostupanjskog suda da cijeni označenu vrijednost predmeta spora prestaje protekom pripremnog ročišta, a ako ono nije održano onda istekom razdoblja na prvom ročištu za glavnu raspravu u kojem stranke još nisu počele raspravljati o glavnoj stvari. Dakle, nakon spomenutog momenta sud nije više ovlašten provjeriti točnost niti intervenirati u vrijednost predmeta spora koju je tužitelj naznačio u tužbi. Ako sud to ipak učini i utvrdi drugu vrijednost predmeta spora, za odluku o troškovima parničnog postupka i dalje ostaje mjerodavna vrijednost predmeta spora koju je tužitelj naznačio u tužbi.

U konkretnom slučaju prvostupanjski sud je postupio suprotno citiranoj odredbi na način da je vrijednost predmeta spora utvrdio nakon zakonski propisanog momenta na način da ju je odredio tek na zadnjem ročištu za glavnu raspravu. Stoga je vrijednost predmeta spora ona koju je tužitelj naznačio u tužbi, odnosno iznos od 1.476.353,26 kn pa se ta vrijednost uzima prilikom odluke o visini troškova parničnog postupka.

Tužitelj prema ocjeni ovog suda nije uspio samo sa svojim zahtjevom da se utvrdi da je bez pravnog učinka izjava o prijeboju od 30. studenog 2015. te djelomično u odnosu na isplatu zateznih kamata na iznos od 681.820,33 kn, koji zahtjevi u odnosu na ostale zahtjeve predstavljaju neznatni dio u odnosu na koji nisu nastali posebni troškovi. Stoga tužitelj ima pravo na naknadu troškova parničnog postupka u cijelosti prema odredbi članka 154. stavka 3. ZPP-a.

Tužitelj ima pravo na troškove sastava tužbe prema Tbr. 7/1 i 42. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15; dalje: Tarifa) u iznosu od 18.453,00 kn, podneska od 29. svibnja 2013. prema Tbr. 8/1 i 42. Tarife u iznosu od 18.453,00 kn, podneska od 20. travnja 2018. prema Tbr. 8/3 i 42 Tarife u iznosu od 625,00 kn, zastupanja na ročištu od 26. veljače 2018., 5 travnja 2018., 24. svibnja 2018., svako prema Tbr. 9/1 i 42. Tarife u iznosu od 18.453,00 kn, zastupanja na ročištu od 16. srpnja 2013. prema Tbr. 9/5 i 42. Tarife u iznosu od 625,00 kn što ukupno iznosi 93.515,00 kn.

Tuženik nema pravo na naknadu troškova sastava podneska od 29. svibnja 2013. u punoj vrijednosti jer on ne predstavlja podnesak u smislu Tbr. 8/1 Tarife pa mu za njegov sastav pripada naknada prema Tbr. 8/3 Tarife. Također, za zastupanje na ročištu od 16. srpnja 2013. ima pravo na naknadu prema Tbr. 9/5 Tarife jer ono nije održano, već je samo doneseno rješenje o prekidu postupka zbog brisanja tužitelja iz sudskog registra. Također, nema pravo ni na razliku do traženog iznosa od 28.000,00 kn za ostale radnje jer je taj trošak postavio previsokom iznosu.

Stoga tužiteljevi opravdani troškovi postupka iznose 93.515,00 kn (točka II. podtočka 6. izreke ove presude).

Slijedom svega navedenog, valjalo je odlučiti kao u izreci ove odluke.

Zagreb, 6. svibnja 2020.

Predsjednik vijeća
dr. sc. Jelena Čuveljak

Dokument je elektronički potpisan:
JELENA ČUVELJAK
Vrijeme potpisivanja:
23-06-2020
08:53:59

DN:
C=HR
O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97=#130D48523937333439333636353139
L=ZAGREB
S=ČUVELJAK
G=JELENA
CN=JELENA ČUVELJAK

Broj zapisa: 17894-2226d

Kontrolni broj: 0e9a5-3d8d2-ac9fa

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=JELENA ČUVELJAK, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.